

En viktigere kommune

TEKST

Bjørnar Olsen

PUBLISERT 2. september 2015

Før stortingsvalget 2013 ble psykisk helse endelig en del av det offentlige ordskiftet. I aviser, i tv-debatter, på radio, på nettet og i våre spalter ble partiene utfordret, og politikerne svarte. Og ved inngangen til 2014 brukte den nybakte statsministeren Erna Solberg store deler av nyttårstalen til å snakke om psykisk helse.

«Det er i kommunene vi vil se mye av tjenesteutviklingen innenfor psykisk helse og rusfeltet de kommende årene»

MENS PSYKISK HELSE OG RUS adresseres på et nasjonalt nivå, er det fortsatt taust lokalt. I årets kommunevalgkamp har psykisk helse stort sett vært fraværende som politisk tema, med et viktig unntak: initiativet om psykisk helse i skolen som Psykologforeningen har vært med på å fronte. I denne utgaven av Psykologtidsskriftet kaller kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen psykisk helse i skolen for «et naturlig neste steg» for en regjering som alt er i gang med «en stor opptrapping som gjelder behandlingsapparatet, med lavterskeltilbud blant annet på psykolog- og skolehelsetjeneste» (se side 805).

TROSS VIKTIGE LOVNADER fra kunnskapsministeren: Ingen politiske partier har kommet med utspill av betydning knyttet til rus og psykisk helse i denne valgkampen. Ingen politikere har frontet temaet som et sentralt kommunalt anliggende. Det bekymrer siden kommunene tilskrives et stadig større ansvar for tjenestetilbudene også innenfor rus og psykisk helse. Hvordan og med hvilke ressurser disse oppgavene skal løses, strides det om. Frigjør man ressurser og bygger bedre tjenester ved å slå kommunene sammen, eller bør dagens kommunestruktur tilføres midler i tråd med de nye oppgavene de skal påta seg? Denne debatten angår også psykologprofesjonen. For det er i kommunene vi vil se mye av tjenesteutviklingen innenfor psykisk helse og rusfeltet de kommende årene. En slik debatt vil da helt konkret handle om hvilke tjenester psykologene er med på å levere til befolkningen.

DET GJØR DET NØDVENDIG å følge utviklingen i kommunene langt tettere enn hva blant annet Psykologtidsskriftet har maktet så langt. Det betyr å se på hvilke løsninger som finnes lokalt. Både for å applaudere de beste og for å spore til endringer hos de som

ligger etter. Et eksempel: I denne utgaven skriver Nina Strand om muligheten for å delta i den politiske samfunnsdebatten tross psykososial funksjonsnedsettelse (se side 792). I den forbindelse forteller institusjoner i to ulike kommuner om sin praksis på feltet. Et tilfeldig valg av 2 av 429 kommuner gir knappest representative svar, men forteller likevel om en konkret praksis som fortjener å belyses. Og det er en start. Vi trenger å vite mer om hvordan kommunene adresserer psykisk helse og rus, slik at temaene flyttes fra et rikspolitisk nivå og ned på det nivået som faktisk skal tilby mange av tjenestene: Kommunene.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 9, 2015, side 745

TEKST

Bjørnar Olsen, Sjefredaktør